

výnosu praví: »Pakli st-l upraví dvouhlavého orla na jednohlavého, nebude při změnách, jež již provedl, žádné námitky proti tomuto označení. Rovněž není námitky proti pojmenování »Adler Apotheke«. V tomto znění nějaké podmíněné připuštění nápisu »Zum Reichsadler« logicky shledati nelze.

Vývody stížnosti, jimiž dokazuje, že emblem na lékárně v nynější úpravě není pruský orel, neměl soud podnětu se věcně zabývat, poněvadž žal. úřad z toho, že onen skulpturální znak lékárny pokládá za pruského orla, v nař. rozhodnutí nějaké přímé právní důsledky nevyvodil, nemůže tedy st-l tvrditi, že by tímto charakterisováním znaku byl nějak ve svých právech poškozen. Patrný význam příslušného pasu nař. rozhodnutí jest jen ten, že nápis »Zum Reichsadler nepřestal býti závadným ve smyslu zák. č. 267/20 tím, že skulpturálně provedený rakouský říšský orel byl nahrazen nějakým znakem jiným.

Řídě se těmito úvahami zamítl soud stížnost jako neodůvodněnou.

Č. 4103.

Státní zaměstnanci (Slovensko): * Soudcové býv. království uherského, kteří nesloživše slib podle § 2 zák. č. 64/1918 Sb. nebyli ponecháni ve službě, nemají nároku na pensi vůči státu čsl.

(Nález ze dne 12. listopadu 1924 č. 19.570).

Věc: Vilém P. v N. proti ministerstvu spravedlnosti o odpočivné.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: St-l, jenž v době převratu byl tabulárním soudcem v Nitře, odepřel dle výslovného prohlášení z 12. února 1919 spolu s ostatním úřednictvem sedrie nitranské složití slib poslušnosti čsl. republice, načež mu byl vydán zmocněnci čsl. vlády Drem D. a Drem H. propustný list, plat dnem 1. ledna 1919 zastaven a st-l dán maďarské vládě k dispozici. Žádost jeho z 28. června 1920, aby mu byla poukázána pense, zamítlo min. sprav. nař. rozhodnutím s odůvodněním, že st-l nesloživ slib poslušnosti dle § 2 zák. z 10. prosince 1918 č. 64 Sb., nestal se ani prozatímním zaměstnancem čsl. republiky a nemá tudíž nároku na záopatřovací požitky vůči čsl. státu, jehož zaměstnancem nikdy nebyl.

O stížnosti do rozhodnutí toho podané uvážil nss toto:

Není o tom sporu, že st-l byl podle starých předpisů uherských zaměstnancem býv. státu uherského a že podle předpisů těchto měl nárok na služební a odpočivné požitky proti státu tomuto. Proti státu čsl. mohl by však odvozovati takovýto právní nárok jedině tenkrát, kdyby byl vstoupil ve služební poměr ke státu čsl.

Podle § 2 zák. č. 64/1918 byli však státní úředníci býv. království uherského ponecháni jen tenkrát ve svých úřadech — a to jen prozatímně — složili-li slib poslušnosti republice čsl. Jen takovýto úředníci vstoupili tedy ve služební poměr k republice čsl., a jen takovým — pokud jde o zaměstnance při soudech a státních zastupitelstvech — upravil jejich případné nároky proti republice čsl. zák. z 15. dubna 1920 č. 270 Sb. To jasně vysloveno v §§ 4, 5 a 6 tohoto zák., jež vesměs pojednávají

jen o takových to zaměstnancích, kteří podle § 2 cit. zák. č. 64/18 prozatímně byli ponecháni ve svých úřadech. Ježto pak není o tom sporu, že st-l slib republice čsl. nesložil — a to ani dne 12. února 1919, kdy k tomu byl vyzván, aniž kdy později, — nevstoupil také nikdy do služebního poměru k republice čsl. Nelze mu proto z titulu jeho dřívějšího služebního poměru k býv. království uherskému proti republice čsl. přiznati právní nárok žádný.

Námítka st-lova, že se státním převratem stal ipso facto státním úředníkem čsl., jest dle toho, co řečeno, v přímém rozporu s oběma shora cit. zák. č. 64/18 a 270/20.

Z toho důvodu jest však také lichou námítka, že st-l mohl býti propuštěn bez nároku na pensi pouze na základě disc. řízení, neboť když st-l nikdy státním úředníkem čsl. nebyl, nejde vůbec o propuštění jeho ze služeb republiky čsl., a stejně bezvýznamným jest i tvrzení jeho, že propustný list daný svého času st-li zmocněnci vlády čsl. jest neplatný.

Námítka st-lova, že stát čsl. jako stát nástupnický jest podle mírové konference povinen převzít závazek státu uherského vůči st-li na výplatu jeho pense — nehledě k tomu, že není ani dostatečně konkretisována (§ 18 zák. o ss), neuvádějíc z kterého ustanovení závazek takový odvozuje — jest právně bezvýznamnou, neboť podle platného právního řádu nemohou jednotlivci z mezinárodních smluv odvozovati pro sebe právní nároky, nároky takové vzejdou jim teprve, když byla ustanovení smluv vtělena v závaznou normu vnitrostátní. Tak vyslovil nss opětovně, zejména též v nál. Boh. 2877 adm., k jehož podrobnému odůvodnění se zde dle § 44 j. ř. odkazuje. Že pak by předpis toho obsahu, jak již st-l uvádí, byl býval kdy vydán také ve formě platné normy vnitrostátní, to st-l sám ani netvrdí.

Č. 4104.

Pozemková reforma: * Za objekty právně samostatné ve smyslu § 3 lit. a) zák. zák. nelze ani na Slovensku a v Podkarpatské Rusi pokládati ty objekty, které s jiným zabraným majetkem tvoří v jedné a téže knihovní vložce jedno knihovní těleso.

(Nález ze dne 12. listopadu 1924 č. 19.620).

Prejudikatura: Boh. 931 adm. a jiné.

Věc: Karla B. v K. proti státnímu pozemkovému úřadu o vyloučení nemovitostí ze záboru.

Důvody: Rozhodnutím ze 14. února 1924 nevyhověl stpú žádosti st-čině, aby jí byla vyloučena ze záboru dle § 3 a) zák. řada nemovitostí jí uvedená, protože tím, že nemovitosti ty jsou zapsány ve vložce č. — obce K. při ostatním jejím zabraném majetku, nedostává se jim samostatnosti právní, prvního to ze tří předpokladů § 3 a) zák., jež společně musí býti splněny, aby mohlo býti vyloučení s úspěchem žádáno.

O stížnosti do tohoto rozhodnutí podané uvážil nss:

Podle § 3 a) zák. z 16. dubna 1919 č. 215 Sb. jest k vyloučení ze záboru třeba, aby objekty, o něž jde, byly samostatné právně i hospo-